

живимо Њиме. У томе је љубав, не што ми завољесмо Бога, него што Он завоље нас, и посла Сина својега, као жрту помирења за гријехе наше. Љубљени, кад овако Бог заволи нас, и ми смо дужни љубити једни друге“ (1Јн. 4, 9 – 11). Читав наш живот треба да буде давање за друге и учење овој тајни.

Има ли међу нама макар један добар човек? Или макар један свети човек? Преподобни Јован Лествичник је говорио: „Добар човек је онај који се не боји смрти, а свети човек је онај који прижељкује смрт“. Ко зајед-

Зашто не бисмо запалили светиљку дечијих живота управо сада? Зашто не дати свој деци могућност сагледавања ових лучноноша и Бого - носећих људи, наших светитеља, како би и они постали живи људи, неизвестачени, страшни за њихове непријатеље, неустрашиви пред лицем сваке опасности, сваке претње; немилосрдни према самој смрти?

У исто време они могу бити умилни, осетљиви, утеша свакоме ко је прогоњен и рањен, сваком створењу, свој твари која јеца у порођајним трудовима, исто тако чекајући своје ослобођење од слободне деце Богије (уп. Рим, 8, 21 – 22).

Зашто не бисмо могли да сваком човеку дамо могућност да прати свој сопствени пут, његово познање, његову љубав? Да постане занатлија, научник, радник, ратар, предузимач, уметник. И да осећа да је све свето, узвишено, испуњено светлошћу, благодаћу и вечношћу – чак и пролазно, неважно, материјално – када су она Богом благословена. Да се све ове делатности извршавају, да се обављају ова занимања, уметности, науке, као свето послушање, као њихове рукодељи, као облик молитве, начин на који пружамо и показујемо љубав за Другога.

архимандрит Василије Ивиرونски

но са апостолом Павлом може рећи: „Смрт је за мене добитак“?

Треба да идемо оним путем, којим је испред нас прошао Сами Спаситељ. Вакрсавање једног човека није некакав искључиви догађај који излази

изван свега што се дешава у свету. Знамо да је сами Господ приимио смрт и тако се приопштио страдању и смрти свакога човека, без изузетка. У Његовом Вакрсењу се открива први зрак зоре оног пасхалног дана, кому неће бити краја – када Бог Христовим животом просија за све нас.

Упамтимо јединствену лекцију, коју нам данас предлаже Господ – тајну тих речи које слушамо на богослужењима: каква је милост Божија, таква је и сила Његова. Ово се односи на силу Његовог вакрсења. Уколи-

ко се подучавамо тајни Његовог милосрђа, толико се приопштавамо победи Божијој, ради сопственог спасења и ради спасења свих.

Амин.

манастир Подмаине - храм Успења Пресвете Богородице са благословом игумана јеромонаха Рафаила

ДВАДЕСЕТА НЕДЕЉА ПО ДУХОВИМА

преодобни Иларион Велики, свети Иларион Нови Мејленски,
прај. Висарион Сарај

Лк. 7, 11 - 16, зи. 30; Гал. 1, 11 - 19 зач. 200.

протојереј Александар Шарунов ВАКРСАВАЊЕ СИНА НАИНСКЕ УДОВИЦЕ

У име Оца и Сина и Светога Духа.

Чули смо Јеванђеље о исцељењу сина Наинске удовице. Код врата града Наина, који се налази недалеко од града Капернаума, Господ, идући са мноштвом народа, који су га увек пратили, сусреће другу реку људи – спровод мртвца. Види жену у великој несрћи, јер је недавно изгубила свога мужа, а сада сахранљује јединог сина.

Заиста, несрћа не долази сама. Господ нам често даје да спознамо сву дубину ѡада, коју треба да окуси сваки човек. Ова се жена надала да ће њен син јединац, када одрасте бити чврста потпора у њеном животу и старости. А ево, сада, он лежи као сломљена трска.

Има ли икога ко би могао рећи да се са њим неће догодити исто. Постоји ли ико ко би могао рећи да се његов живот неће прекинут у самом процвату? Постоји ли ма иједан човек који би (са

сигурношћу) могао рећи да га Господ изненада неће посетити највећом невољом? Поставши човек, Бог нам је показао ко је човек, какву доброту и састрађање ка туђем јаду треба да има. Ово састрађање происходи из Његове природе. Њему нико није рекао шта се дешава код капије града Наина. Видећи јад ове жене, Он јој прилази, дотиче се гроба и тела умрлог младића. И жени говори само једну реч: „Не плачи“.

Ову реч Он је изговорио онако како је изговорио и наредне речи: „Младићу, теби говорим, устани! Као онај који има власт, Он каже: „Не плачи“. Не као књижевници и фарисеји. Не као ми, који можемо знати све о правој вери и о томе да је потребно тешити друге, али немамо снаге да кажемо другом човеку „не плачи“, тако да би га то утешило. Ова власт Господа над смрћу происходи из дубине љубави коју он поседује према свакоме човеку. Ово и јесте живот који побеђује смрт; ово и

email: kontakt@manastirpodmaine.org

интернет презентација: manastirpodmaine.org

јесте та благодат, тај миомирис, тај живоносни „дах живота“, који је Он донео ради свих људи. Да свака душа постане чист миомирис за Господа, за вечни, рајски, цветајући, Божански, истински живот.

Ми смо призвани да будемо судеоници овога живота. Треба да пред Господом исповедамо своју духовну немоћ у данашњем свету, коме је преко потребна наша утеша. У свету, који се одликује таквом сурокошћу, да по речима светог Серафима Саровског, у људским срдцима остаје само демонска хладноћа и окамењена неосетљивост, који су попут гробног камена у односу на правду, на истину, на бол и несрећу другога човека.

У једном новинском чланку, између свакодневне реке убиства, преступа и несрећних случајева, пише о томе како се омладина забављала у једној дискотеци и усред те забаве и плеса један младић је пао мртав, јер га је издало срце. И шта мислите, да ли је дискотека прекинула са радом? Не. Настала је кратка пометња, младића су макли у страну и весеље је наставило са новом снагом све до самога јутра. То је слика савременог живота: неко плаче над телом умрлог, а са друге стране зида пијанка и животињски крици. Не зато што ови људи нису упознати са болом другога (јер и то се може догодити), већ зато што знају, а свеједно, обузети су собом.

Каква је данашња слика нашег живота у русији? Говоре: гозба у време куге. Док пирују такозвани

„ново-руси“, смрт коси све од реда, народ изумира.

Раније је у русији постојао овакав обичај: уколико се деси да неко у селу умире, свако се весеље природно сматрало неприличним. То би било жалошћење човека који умире и увећавало би бол његовим близњима. Сви би на неки начин узимали учешће у овоме болу. У данашњем Јеванђељу видимо како читав град Наин иде заједно са несрећном удовицом. Можда је она и заузимала неко нарочито поштовано место у граду или људи једноставно тада још нису били развраћени до толике безосећајности, да их више не додирује туђа смрт.

Да би се научили милосрђу, треба да себе поставимо пред лице смрти, јер, како је познато, мудрац се разликује од глупака тиме што види све до краја, пред лицем оне реалности, која очекује свакога човека. Господ нас не посећује само кроз недаће нас самих, већ и кроз смрт блиских нам људи, да би смо схватили шта је то људски живот.

Црква је мудро установила: не предавати одмах земљи тело умрлога, већ трећег дана, симболизујући вакрсење Христово, у спомен на тајну онога што се дешава са људском душом у прва три дана након што изађе из тела. Али и ради тога да би у смрти драгог човека видели шта је заиста људски живот. Да би се ноћ молили над тим бежivotним телом и размишљали о томе шта је живот и смрт и шта нам предстоји. Треба да будемо способни да кажемо истините речи утеше дру-

гим људима, који се налазе у та-који истој невољи. „Нећемо пак, браћо, да вам буде непознато шта је са онима који су уснули, да не бисте туговали као они који немају наде“ (1Сол. 4, 13).

Треба да у смрти другог човека видимо то што Христос види у смрти сина Наинске удовице. Или када говори гомили која плаче: „Девојка није умрла, него спава“, и сви му се подсмејаву, јер

спавање, изговарамо речи чију силу ћемо спознати у последњи дан: „У руке Твоје, Господе, предајем дух мој“. Ово се понавља свакодневно и сваки дан као да је слика читавог нашег живота. Опет и опет, Господ нам даје испочетка, да постанемо људи, способни да прихвate туђи јад, страдање и смрт, исто тако као што то прихвата Он Сам. Ми ничим другим не можемо утешити

Излишна брижност за ствари житељске својствена је човеку не-верујућем и малодушном. Тешко нама, ако се – бринући се сами о себи – надом својом не утврђујемо у Богу који се о нама стара! Ако ми видљива добра којима се користимо у садашњем веку, не приписујемо Њему, како можемо очекивати од Бога добра која су нам обећана у веку будућем? Не будимо тако маловерни него боље „ишти-мо пре свега Царство Божије, а све друго придодаће нам се“, по речи Спаситељевој (Мт. 6, 22).

Боље нам је да презиримо оно што није наше тј. времено и пролазно, а да желимо оно што јесте наше, тј. непропадљивост (нетљење) и бесмрће. Јер када постанемо непропадљиви и бесмртни, тада ћемо се удостојити видљивог богосазрцања као Апостоли приликом божанственог Преображења Господње, и приопштићемо се надумном сједињењу са Богом, као и небески умови. Јер, бићемо подобни Анђелима, и синови Божији, „будући синовима Вакрсења.“ (Лк. 20, 36)

свети Серафим Саровски

знају да је умрла – али Господ смрт назива сном. Слично као што се не плашимо када видимо човека који спава, јер знамо да ће се пробудити, тако не треба да се прекомерно ужасавамо када видимо мртвог човека, јер је смрт – само сан.

Завршетак живота Мајке Божије и сваког човека чија је смрт у Господу, називамо успењем. Један светитељ је рекао: „Свако јутро када се пробудимо, треба да кличемо: ‘Вакрсење Христово видевши’, јер, заиста, сан – то је смрт, то је слика смрти, а смрт је дугачки сан“. Када поћемо на

другога човека, осим Христом Богом – Христовом утешом. Нико не може помоћи другоме човеку ничим, осим великим вером и истинском љубављу.

Где се задобија љубав? Свакако у Христу. Треба да јој се научимо. Као што је Он заволео нас, тако и ми треба да љубимо нашу браћу. У томе се пројавила љубав Божија, што Он живот свој положе за нас. Тако и ми, говори апостол љубави, треба живот свој да положемо за ближње своје. „У томе се показа љубав Божија према нама што је Бог Сина својега Јединороднога послao у свијет да